

Drie grote kleuters in een explosieve strip

JEUGDTHEATER

Stichting Unieke Zaken met 'Wees'. Odeon Zwolle, dinsdag 4 januari.

Wat er allemaal woordeloos in explosieve slapstick gebeurt als drie kleuters alleen thuis zijn toont ons het trio volwassenen t.w. Peter Bollen, Mirjam Morsch en Herma de Munk, samen Stichting Unieke Zaken, in hun aanstekelijke en humoristische familevoorstelling Wees.

Deze acteurs spelen atletisch drie kleine kinderen die als het ware met de duim in de mond op Indiana Jonesavontuur gaan in de wereld van de volwassene, gewoon in een grotemensenhuis. Een schijn-

baar veilig universum met enkel te grote stoelen en een reusachtige tafel om visueel het kinderwereldje te creëren. Deze drie 'kleuterbroeders in het katekwaad' - samentspannend in hoogst alle-daagse huishoudelijke besognes als een blik openkrijgen, een taart bakken, een lamp indraaien en een boekje lezen - krijgen in dit snelle jeugdtheater zo'n dynamische tekenfilmaanpak dat hun lijven in constante beweging voortdurend acrobatisch over het podium vliegen.

De kleuterachtige aanpak van het thema 'alleen thuis zijn' bedriegt: vanuit chaos werken de acteurs altijd naar een verantwoordte dansende expressie. Veelal uitmondend in vakkundige synchronie,

verrassende symmetrie maar voortdurend aanstekelijk ritmisch. Het hanteren en tegemoetreden van de zaken in het huis blijven evenwel ontwapenend kinderlijk: het conserveren wordt van zool- en vangobject later een lot misselijkheid te eten brooi, de mixer die het droge deslag moet mengen slaat dreigend op hol, de persoon die op drie stoelen balanceert die enge lamp in moet draaien bengelt bij het instorten van de stoelentoren hulleloos aan de hoge hanglamp en dat boekje lezen loopt nauwlijks ook al snel uit de klauw.

De voorstelling Wees blijft het leuke kleuterzoekspel naar inventieve oplossingen voor zelf veroorzaakte pro-

bleempjes. Pure strip waar alleen de ballonnetjes voor het gesproken woord ontbreken. Vooral aan die lange verovering van die te gekke grote tafel had ieder kind in de zaal wel even mee willen doen. Minutenlang deed het drietal elastische acteurs beeldend voor op hoeveel manieren het landgebied de tafel verdedigd ofwel veroverd kan worden. Expressief duw- en trekwerk onder de jazzy experimentele steunmuziek vol sprekende klanken die over het podium werden uitgestort.

De kinderen in de zaal zagen maar één minpuntje: de letters EINDE die na een vol uur achter de moegestreden 'kleuters' op de omgevallen tafel werden geprojecteerd.
MICHIËL SCHRADER